

๑๑

กรรมของ การคิด โกง ลูกค้า

บุคคลพึงกล่าวแต่วาจาที่ไม่เป็นเหตุยังตนให้เดือดร้อน
และไม่เป็นเหตุเบียดเบียนผู้อื่น วาจา นั้นแลเป็นสุภาษิต
บุคคลพึงกล่าวแต่วาจาอันเป็นที่รัก ที่ชนทั้งหลายชื่นชมแล้ว
ไม่ถือเอาคำที่ชั่วช้าทั้งหลาย พึงกล่าวแต่วาจาอันเป็นที่รักแก่
ชนเหล่าอื่น

กรรมของการคัดลอกข้อความ

๓๔๕

อดีตเป็นสิ่งที่ล่วงไปแล้วไม่ว่าจะเป็นเรื่องดีหรือร้ายก็ตามที่เราได้ทำลงไป ทั้งทางกาย วาจา ใจ เราไม่สามารถกลับไปแก้ไขอดีตได้ สิ่งที่ยล่วงไปก็เป็นอันต้องผ่านเลยไป เหมือนสายน้ำที่ไหลไปไม่มีวันย้อนกลับ หรือเหมือนชีวิตที่ย่างก้าวไปสู่ความเสื่อมสลาย ในที่สุดก็ไปสู่ความตาย แม้กระทั่งอนาคตที่ยังมาไม่ถึง เราก็ไม่ควรไปมุ่งหวังมากเกินไป เพราะอนาคตเป็นของไม่แน่นอน การประกอบคุณงามความดี สังสมบุญอยู่เป็นนิตย์ จะเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าเราจะมีอนาคตที่สดใส ชีวิตจะก้าวไปสู่ความเต็มเปี่ยมสมบูรณ์พร้อมยิ่งขึ้น ผู้รู้ทั้งหลายจึงสอนให้เรามีชีวิตอยู่กับปัจจุบัน ทำปัจจุบันนี้ให้ดีที่สุดด้วยการน้อมนำใจที่ซัดส่ายไปมา กลับมาไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นต้นแหล่งแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต

มีวาระพระบาลีที่มาใน สุภาสิตสูตร ว่า

บุคคลพึงกล่าวแต่วาจาที่ไม่เป็นเหตุยังตนให้เดือดร้อน และไม่เป็นเหตุเบียดเบียนผู้อื่น วาจานั้นแลเป็นสุภาสิต บุคคลพึงกล่าวแต่วาจาอันเป็นที่รัก ที่ชนทั้งหลายชื่นชมแล้ว ไม่ถือเอาคำที่ชั่วช้าทั้งหลาย พึงกล่าวแต่วาจาอันเป็นที่รัก แก่ชนเหล่านั้น”

กรรมของการคิดโก่งลูกค้า

๓๕๐

โบราณว่า ปากเป็นเอก เลขเป็นโท หมายถึงว่า คนเราจะได้ดี ประสพความเจริญรุ่งเรืองในชีวิตหรือพบกับความหายนั้นก็เพราะอาศัยวาจาที่เปล่งออกมาจากปากนี้แหละ ความเดือดร้อนใจที่เกิดขึ้นในชีวิตของเรา ส่วนหนึ่งก็มาจากคำพูดที่ไม่สำรวมระวังของตัวเราเอง พระพุทธองค์จึงทรงยกย่องถ้อยคำที่ไพเราะอ่อนหวาน ไม่ทำตนและคนอื่นให้เดือดร้อน ซึ่งท่านเรียกว่าวาจาสุภาสิต ถือเป็นมงคลอันสูงสุด เพราะจะนำแต่สิ่งที่เป็นสิริมงคลมาสู่ตัวเรา คนที่พูดเป็นนั่น ต้องรู้ในสิ่งที่ไม่ควรพูดให้ยิ่งกว่าสิ่งที่ควรพูด เพราะอย่างน้อยถ้าเราไม่พูดในสิ่งที่ไม่ควรพูด ความเดือดร้อนหรือโทษต่างๆ ก็ไม่เกิดขึ้น

*มีหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากกรุงสรวดี ในหมู่บ้านนั้นมีครอบครัวของพ่อค้าที่ชอบเอาเปรียบอยู่ครอบครัวหนึ่ง ไม่มีความศรัทธาเลื่อมใสในบวรพระพุทธศาสนา ไม่เคยทำบุญให้ทาน ทุกคนในครอบครัวมักจะพูดโกหกหลอกลวงเป็นประจำทุกวัน เมื่อตื่นขึ้นมาก็เอาแต่ทำมาค้าขาย เอากำไรจากชาวบ้านเกินควร ชอบโกงตราซังเป็นประจำ ไม่มีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การกระทำของพ่อค้าท่านนี้เป็นที่รู้จักของคนทั้งหมู่บ้าน

กรมของการคดโกงลูกค้า

๓๕๑

แต่ชาวบ้านไม่มีความสามารถเอาสินค้าไปขายที่เมืองอื่น จึงจำใจต้องขายให้พ่อค้าคนนี้

ทางด้านลูกชายของพ่อค้า ก็เอาแต่เที่ยวเตร่ตามประสาวัยรุ่น ไม่ช่วยพ่อแม่ทำมาค้าขาย เอาแต่ใจตนเอง เที่ยวทะเลาะกับคนในบ้าน แม่พ่อก็มักจะคอยห้ามปรามก็ไม่เชื่อ บางวันลูกชายพาเพื่อนๆ มาดื่มเหล้าและเล่นการพนันที่บ้าน แม่เห็นว่าเพื่อนของลูกแต่ละคน ไม่มีการศึกษาและชอบเที่ยวเตร่เฮฮา จึงขับไล่ออกจากบ้าน ทำให้ลูกชายโมโหมาก หาวว่าพ่อแม่ไม่ให้เกียรติเพื่อนของตนเอง จึงทุบตีแม่ แล้วเอาเชือกเส้นใหญ่ผูกคอตายของแม่

ฝ่ายหญิงสะใภ้ของพ่อค้า เป็นคนชอบลักเล็กขโมยน้อย มีนิสัยขี้ขโมย เมื่อโดนจับได้ก็จะโกหกว่าไม่ได้ขโมย โยนความผิดไปให้คนอื่น มีอยู่วันหนึ่ง นางแอบไปลักกินอาหารอันประณีตที่ชาวบ้านช่วยกันเตรียมไว้ เพื่อนำไปถวายพระสงฆ์ เมื่อถูกชาวบ้านชักไล่เลียง นางก็ยังปฏิเสธพร้อมกับสาบานว่า “ถ้าดิฉันกินอาหารนั้นจริง เกิดก็ภพก็ชาติ ก็ขอให้ดิฉันพึงเหมือนเนื้อสันหลังของตนเองกินเถิด”

ฝ่ายภรรยาของพ่อค้า เมื่อมีเพื่อนบ้านมาขอยืมอุปกรณ์บางอย่าง แม้อุปกรณ์ในบ้านจะมีพอให้ยืม แต่นางก็ไม่ยอมให้

กรมของการคดโกงลูกค้า

๓๕๒

ใครยืมไปใช้ บังเอิญว่าเพื่อนบ้านคนหนึ่ง ขาดแคลนอุปกรณ์ ชี้นั้นจริงๆ จึงอ้อนวอนขอยืมจากบ้านของพ่อค้า ภรรยาของ พ่อค้าก็ยังพูดโกหกพร้อมทั้งสาบานว่า “ถ้าเรากล่าวถึงสิ่งของ ที่มีอยู่ ว่าไม่มีละก็ เกิดก็ภพก็ชาติ ก็ขอให้เราพึงเป็นผู้มีคุณ เป็นอาหารเถิด” เพื่อนบ้านนี้กว่านางพูดจริง จึงไม่มารบกวนอีก

ต่อมาเมื่อคนทั้ง ๔ เสียชีวิตลง พวกเขาไปบังเกิดเป็น เปรตในดงไฟไหม้ ในคน ๔ คนนั้น พ่อค้าโกงใช้มือทั้งสองข้าง กอบเอาแกลบที่มีไฟลุกโพล่ง เกลี่ยลงบนศีรษะของตนเองเสวย ทุกข์ทรมานอย่างมาก ส่วนภรรยาของพ่อค้า เนื่องจากไม่เคย ให้อาหารไว้ จึงหิวโหยมาก เที้ยวแสวงหาอาหารตามสถานที่ต่างๆ ในขณะที่กำลังจะน้อมเอาข้าวที่มีกลิ่นหอมไปกิน ข้าวหอมนั้นก็กลายเป็นคุลไปทันที เคลื่อนกล่นไปด้วยหมู่หนอน มีกลิ่นเหม็น น่ารังเกียจ นางใช้มือทั้งสองข้างกอบคุลนั้นกินด้วยความหิว แต่ก็ไม่หายหิว

ฝ่ายลูกชายของพ่อค้า วันๆ ที่เอาแต่เที้ยวเตร่และเพราะ กรรมที่ทุบตีแม่ กรรมนั้นจึงส่งผลให้ใช้ค้อนเหล็กตีศีรษะของ ตนเองจนเลือดไหลเยิ้มไปทั่วร่างกาย ร้องครวญครางด้วยความ เจ็บปวด ไปที่ไหนค้อนเหล็กนั้นก็ตามติดไปด้วย ไม่สามารถจะ ทิ้งมันไปได้ หญิงสะใภ้ของพ่อค้าก็ใช้เล็บทั้งสิบนิ้วที่ทั้งใหญ่

กรมของการคดีโก่งลูกค้า

๓๕๓

และยาว คมกริบเหมือนกับใบมีดที่ลับดีแล้ว กรีดเนื้อแผ่นหลัง
ของตนเองกินเป็นอาหาร นางร้องโหยหวนอยู่ตลอดเวลา เสวย
ทุกข์ทรมานในดงไฟไหม้แห่งนั้นไม่แพ้สามีของนาง

วันหนึ่ง พระมหาโมคคัลลานเถระได้ไปที่ดงไฟไหม้นั้น
เห็นเปรตเหล่านั้นกำลังเสวยทุกข์ทรมานเพราะกรรมที่ทำเอาไว้
จึงไต่ถามว่า “ท่านทั้ง ๔ นี้ ท่านหนึ่งกอบเอาแกลบร้อนที่มีไฟ
ลุกโชนไปรยลงบนศีรษะของตนเอง ท่านหนึ่งทุบศีรษะของตน
ด้วยก้อนเหล็ก ส่วนท่านที่เป็นหญิงก็เอาเล็บจิกหลังกินเนื้อและ
เลือดของตนเอง อีกท่านก็กินคูอันเป็นของไม่สะอาด ในสมัยที่
ท่านเป็นมนุษย์พวกท่านได้ทำกรรมอะไรเอาไว้”

ภรรยาของพ่อค้าโก่งเป็นตัวแทนของเปรตตอบพระ-
เถระว่า “เมื่อก่อนฉันเป็นลูกชายของดิฉัน ได้ทุบตีดิฉันผู้เป็น
มารดา ฉันเป็นสามีของดิฉัน ได้กดโก่งเอาข้าวเปลือกปนแกลบ
ขายให้คนอื่น ฉันเป็นลูกสะใภ้ของดิฉัน ได้ลักกินอาหารของคนอื่น
เมื่อถูกจับได้ก็ยังหลอกลวงด้วยมุสาวาทว่าไม่ได้กิน ส่วนตัวดิฉัน
เมื่อเกิดเป็นมนุษย์ได้เป็นหญิงแม่เรื้อน เป็นคนมีชื่อเสียงและ
เป็นที่รู้จักของชาวบ้าน เมื่อสิ่งของมีอยู่ ครั้นเพื่อนบ้านมาขอยืม
ก็เก็บซ่อนไว้เสีย มิได้ให้คนอื่นเหล่านั้นเลย ข้าพเจ้าโกหกพวกเขา
พร้อมกับสาบานว่า ถ้าเราปิดช่องที่มีไว้จริงๆ ขอคุณจงเป็น

กรรมของการคัดลอกดูคำ

๓๕๔

อาหารของเรา ด้วยเหตุนี้ ข้าวสาลีอันมีกลิ่นหอมจึงกลายเป็นคุณ เพราะวิบากแห่งมุสาวาท ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ดิฉันตระหนักเมื่อตายแล้วมาเป็นเปรตนี้แหละ ว่ากรรมทั้งหลายที่บุคคลทำเอาไว้ทั้งทางกาย วาจา และใจ มีผลจริง ๆ กรรมนั้นไม่สาบสูญ แต่จะติดตามบุคคลนั้นไปข้ามภพข้ามชาติ ดังนั้นดิฉันจึงกินและดื่มแต่มูลตรูอันมีกลิ่นเหม็น ต้องเสวยกรรมอยู่อย่างนี้จนกว่าจะหมดอายุขัยในอัตภาพของเปรต”

เพราะฉะนั้น บาปกรรมแม้เพียงเล็กน้อย อย่าได้ทำเรื่องอะไรก็ตามที่พูดแล้วใจเราเศร้าหมองขุ่นมัว พึงเตือนตนเองให้ละเว้นถ้อยคำเหล่านั้น อย่าไปยินดีในบาปอกุศล จะทำธุรกิจงานใดก็ให้เป็นลัษณาอาชีวะ เป็นสุจริตชน อย่าเห็นแก่ได้ยิ่งกว่าความสุจริต เพราะผลของบาปจะทำให้เราได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานรำไป และให้สำรวมระวังกาย วาจา ใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์อยู่เสมอ อย่าเห็นแก่ตัวจนทำให้ตนมัวหมอง ถึงขั้นกล้ำโกหกมดเท็จทั้งๆ ที่รู้

คนที่โกหกทั้งๆ ที่รู้ ธาตุเห็นไม่ตรงจะติดตัวข้ามชาติเมื่อใจคดเสียแล้ว เวลานั่งสมาธิจะหาศูนย์กลางกายได้ยาก เพราะปากกับใจไม่ตรงกัน หรือแม้ว่ามีธรรมบ้าง ถึงรู้ ญาณก็ไม่แม่นยำเพราะจิตไม่บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นเมื่อเราได้ยินได้ฟัง

กรรมของการคัดลอกคุณค่า

๓๕๕

เช่นนี้แล้ว ต้องตั้งใจที่จะฝึกฝนอบรมตนเอง ให้มีความคิด
คำพูดและการกระทำที่เชื่อมโยงสอดคล้องกัน จะเป็นผู้ที่
น่าเชื่อถือ ให้ทุกความคิด ทุกถ้อยคำและการกระทำทุกอย่าง
ของเรา เป็นไปเพื่อบุญล้วนๆ เราจะใช้กายหยาบนี้สร้างบารมี
ให้เต็มที่ จนกว่าจะละสังขาร ตราบใดที่ยังไม่หมดกิเลส เราจะ
ได้สร้างบารมีบนโลกมนุษย์และได้ไปเสวยสุขในสวรรค์กันทุกคน

